

Część pierwsza każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie pomocy państwa podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji dotyczącej określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) (pkt 8 zaskarżonego wyroku).

Część druga każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV (pkt 12, 94, 103, 129, 135 i 146 zaskarżonego wyroku).

Część trzecia każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym braku zwrotu wszystkich utraconych przychodów i kosztów poniesionych w efekcie przyznania zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci (pkt 130 i 143 zaskarżonego wyroku).

Część czwarta każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie państwowego charakteru zasobów podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym nieważności decyzji wydanej w 2011 r. przez Bundesnetzagentur (pkt 107 i 125 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi ponadto, że Sąd dopuścił się naruszenia unijnego prawa materialnego, uznając, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (pkt 78–145 zaskarżonego wyroku).

W pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie, że w ramach przeprowadzanej analizy Sąd zastosował błędne pod względem prawnym kryteria pomocy państwa uznając, iż sporna dopłata stanowi korzyść. Sąd błędnie przyjął, że doszło do przysporzenia korzyści i nie wziął pod uwagę wynikającego z natury rzeczy i systematyki rozporządzenia StromNEV braku selektywnego charakteru środka.

W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie uznał, iż przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc przyznaną przy użyciu zasobów państwowych. W tym względzie, już na etapie oceny państwowego charakteru zasobów Sąd oparł ją na błędnym założeniu i błędnie doszedł do wniosku o istnieniu obowiązkowego obciążenia mającego świadczyć o państwowym charakterze zasobów.

W trzeciej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi też, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, dochodząc do wniosku o istnieniu kontroli państwowej nad zasobami pochodzącymi z pobierania przewidzianej w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłaty.

Zarzut czwarty: naruszenie zasady niedyskryminacji

Wreszcie, czwarty z zarzutów odwołania został oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji polegającym, po pierwsze, na tym, że Sąd nie wziął pod uwagę bezprawnej różnicy w traktowaniu zaistniałej pomiędzy nakazanym w spornej decyzji Komisji odzyskaniu spornej pomocy a ustanowionym w § 32 ust. 7 rozporządzenia StromNEV z 2013 r. przepisem przejściowym; po drugie, na tym, że Sąd wprowadził bezprawne rozróżnienie pomiędzy dużymi odbiorcami energii elektrycznej a innymi kategoriami odbiorców; i, po trzecie, na tym, że Sąd bezzasadnie potraktował w ten sam sposób antycyklicznych i dużych odbiorców energii (pkt 192–210 zaskarżonego wyroku).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-791/21 P)

(2022/C 73/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Covestro Deutschland AG, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwowa nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączone przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19, AZ/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez AZ

(Sprawa C-792/21 P)

(2022/C 73/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: AZ (przedstawiciele: T. Hartmann, D. Fouquet, M. Kachel, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

1. a) Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), C(2018) 3166, w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;